

**Onbeş Günlük
İşçi Gazetesi
Haziran- 2016
Sayı: 14
Fiyatı: 1 TL**

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

(Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer)

Tek Millet, Tek Devlet, Tek Lider

Terolar'da IŞİD Kampı

İsa Karmat Kiriş

Burjuvazinin devleti ve hükümeti, bir yandan Bektaşî/Alevî/Kızılbaşlara yönelik olarak yeni düzenleme, 'açılım' yaparken, bir yandan da Alevîlerin/Kızılbaşların toplu, yoğun olarak yaşadığı tarihi mekanları/köyleri sürgün etmenin, göç ettirmenin hazırlığını yapmaktadır. Havuç ve sopa politikası iç içe işletilmektedir. Hükümet, cem evleri/dedeler için yeni düzenleme çalışmasıyla, yardım edeceği cem evleri, maaşa bağlayacağı dedeler kanalıyla, işbirlikçi hale getireceği Alevî çeperini genişletmektedir. Bu çeperin içine girecek

olan Alevîler ve Alevî kurumları havuç politikasından nemalandırılacaklardır. Bunun diyeti olarak da Ortodoks Sünniliğe asimilasyon hızlandırılacaktır.

Terolar bölgesi bu açıdan "sopa politikası"nın test edileceği bir alan olmaktadır. Terolar bölgesindeki IŞİD, El Nusra kampına yönelik Kürt Kızılbaşların ve Alevîlerin göstereceği direnç, diğer Alevî yerleşim yerlerinde/köylerinde yapılması planlanan IŞİD, El Nusra kamplarının da geleceğini belirleyecektir. Maraş, Sivas, Kayseri, Adıyaman illerinde yaşayan Kürt Alevîleri ve Kızılbaşları, Türk/
devamı sayfa 2'de

Tek Millet, Tek Devlet, Tek Parti

Savaşın ve siyasetin yeniden dizaynı

Uluslararası alandaki son birkaç aylık gelişmeler çatışma bölgelerinde tansiyonun düştüğü biçiminde bir kanının oluşmasına yol açtı. Bu kanı burjuva medyanın yarattığı illüzyonlarla besleniyor. Ancak gelişmeler dikkatle incelendiğinde durumun hiç de böyle olmadığı görülüyor. Dünyanın farklı çatışma bölgelerinde, Doğu Avrupa, Kuzey Afrika, Ortadoğu, Latin Amerika, Uzak doğu ve Kafkasya'da emperyalist müdahale hazırlıkları artarak sürüyor.

Birçok devletin birbiriyle sorunlu olduğu Doğu Avrupa'da Ukrayna çatışmasının ardından Rusya'ya karşı ABD, AB ve İngiltere'nin başını çektiği kuşatma sıkılaştırıldı. Rusya'nın bütün itirazlarına rağmen Karadağ NATO'ya dahil edildi. ABD ve NATO'nun Baltık ve Doğu Avrupa devletlerini kapsayan ve açıkça Rusya'yı hedef alan tatbikatlarının biri bitmeden öteki başlıyor. Doğu Avrupa'nın birçok ülkesi NATO üsleri ile donatılıyor. ABD, Trans-Pasifik Ortaklık Anlaşması'na (TPP) benzer bir anlaşmayı bu kez Trans-Atlantik Ortaklık Anlaşması (TTIP) adı altında AB'ye dayatıyor. Gelişmeleri kaygıyla izleyen Avrupa basını ve akademisyenler bunun ABD ile AB arasında yeni bir bağımlılık anlaşması olduğunu belirtiyor. Doğu Avrupa ülkeleri hızla silahlandırılıyor. Rusya'nın Slav Birliği projesine ağır bir darbe vuran bütün bu gelişmeler Avrupa'da Rusya karşıtı bir cephenin tahkim edildiğini gösteriyor.

Kuzey Afrika'nın ABD, İngiltere ve Fransa arasındaki paylaşımı medyanın karartması altında yürütülüyor. Paylaşma direnen ülkeler ya terörizme karşı mücadele adı altında darbelerle hizaya getiriliyor, ya da Yemen'de olduğu gibi, hemen her gün bombalanarak teslim olmaya zorlanıyor.

Emperyalist medya tarafından gündemden çıkartılan Irak ve Suriye'de emperyalist müdahale farklı araçlarla sürdürülüyor. Emperyalist devletlerin bütünlüklü Irak ve Suriye vurgusuna karşın, Irak ve Suriye adım adım bir coğrafi ve siyasi bölünmeye doğru yol alıyor. Suriye'de uygulamaya sokulan kısmi ateşkes ortamında Rusya ve ABD kendi konumlarını güçlendirmek için yoğun bir çaba sarf ediyor. Rusya ve müttefikleri (Esad, İran, Hizbullah) Suriye'de birçok küçük muhalif grubu çeşitli yöntemlerle devre dışı bırakarak paylaşım masasındaki konumlarını güçlendirirken, ABD ve müttefikleri (AB, İngiltere), Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'ın katkılarıyla aynı işi

devamı sayfa 3'de

Terolar'da IŞİD Kampı

sayfa 1'den devam

Türkmen Alevileri ve Kızılbaşları burjuva devletin “sopa politikası”nın farkındadır. Özellikle Maraş/Terolar bölgesindeki köyler, 25 bin kişilik IŞİD, El Nusra kampı kurulduktan sonra bölgede yaşanacak olan gerilim ve olayların sonuçlarını, daha önceden yaşadıkları tarihsel deneyimlerden çıkardıkları derslerden dolayı, rahatlıkla hesap edebilmektedirler. Burjuva devlet tarafından Yeni Erzincan, Yeni Koçgiri, Yeni Dersim, Yeni Maraş, Yeni Sivas, Yeni Çorum vb. katliamlarının yaşanması için oluşturulmaya hazırlanılan ortam, Bektaşî/Alevî/Kızılbaş Hareketi'nin, derneklerinin, cem evlerinin, vakıflarının tavırlarını da test etmeye yöneliktir.

Terolar bölgesinde yaşayan Ale-

vilerin, Kızılbaşların IŞİD, El Nusra kampının yapılmasını istememelerine rağmen; devlet/hükümet yetkililerine taleplerini dilekçeler ile bildirmelerine rağmen; kamp yapımının durdurulmasına yönelik mahkemelere dava açmalarına rağmen; bölgede kampın yapılması için oturma eylemi yapmalarına, jandarma terörüne karşı direnmelerine rağmen; Maraş'ta ilk kez basın açıklaması yapmalarına ve kepenk kapatma eylemlerine rağmen; Bektaşî/Alevî/Kızılbaş kurumlarının yurtiçi ve yurtdışında örgütlü, eylemli protesto gösterilerine rağmen; bu kurumların yönetici ve üyelerinin kitlesel olarak, dayanışmak ve direnişe destek vermek için Terolar'a yürüyüş yapmalarına rağmen;

burjuva devletin ve hükümetin yöneticileri kamp yapımını durdurmamış, diğer illerdeki Alevilerin yaşadığı yerlerdeki, köylerdeki kamulaştırmaları da hızlandırarak, “sopa politikası”ndaki ısrarından vazgeçmemiştir.

Demografik yapıyı değiştirerek, bölgeden, Kürt Alevî/Kızılbaşları, Türk/Türkmen Alevî /Kızılbaşları korkutarak, katliamlara uğratarak, etnik ve inançsal arındırma yapıp sürerek; zorla göç ettirerek; bölgeyi burjuva devletin resmi politikası ve ideolojisi olan Türkçülüğe/Sünniliğe asimile etme politikası, burjuva egemenlik sistemini güçlendirmek için uygulanmaktadır.

Terolar bölgesindeki direnişe 7 Mayıs 2016 tarihinde dışarıdan destek için gelen duyarlı kurum temsilcilerinden, sanatçılardan 18 kişi gözaltına alınmış, çadırdaki bulunan direnenlere jandarma

tarafından müdahale edilmiştir. Maraş Valiliği, Terolar'da 1 ay süreyle “her türlü yürüyüş, oturma, çadır kurma” eylemini yasaklamıştır. Dışarıdan bölgeye girişler de engellenerek, en kısa zamanda kampın tamamlanması için çalışmalar hızlandırılmıştır. Bölgeye jandarma takviyesi yapılmış , çevik kuvvet, TOMA bölgeye konumlandırılmış, her an direnişe müdahale eder hale getirilmiştir.

Alevilerin/Kızılbaşların Terolar direnişi, burjuva egemenlik sisteminin tahkimatına karşı yapılan bir direniştir. Başta Bektaşî/Alevî/Kızılbaş kurumları, komünistler, sosyalistler, devrimciler, Kürt yurtseverleri, ilericiler, sınıftan yana sendikalar olmak üzere, burjuva egemenlik sistemine karşı olan her örgütlü kesim, bu direnişe omuz vermelidir.

Samsun'da Göçmen İşçiler

Mustafa Özkan

Ülkenin diğer illerinde olduğu gibi, Samsun'da da göçmen işçi sömürüsü inanılmaz boyutlara ulaştı. Samsun büyük işletmelerin az olduğu bir ildir. Buradaki işletmeler ya ünlü firmalara fason üretim yapan tekstil üreticilerinden veya büyük sanayi kuruluşlarına parça üreten tezgahlardan oluşmaktadır. Büyük sanayi kuruluşu birkaç tane ile sınırlıdır. Ayrıca kara lastik diye tabir edilen lastik ayakkabılarla, lastik çizmelerin üretildiği büyük işletmeler bulunuyor Samsun'da. İşletme yapısı böyle olunca çalışan işçilerin büyük bölümü örgütlü olmayı bir yana bırakın, güvenceden yoksun çalışmaktadırlar. Mevsimi yaklaşınca işçi sayısı binleri bulan lastik fabrikalarının kayıtlı işçi sayısı hiçbir zaman çalışanların yarısına ulaşmaz. Zaten sağlıksız koşullarda çalışan işçiler sağlık sisteminin yararlanmak için işsiz statüsünde görülüp, zorunlu sağlık sigortasından yararlanırlar. Hastalandıkları zaman ise bu fabrikalarda çalıştıkları bilinir ama neden SGK güvencesi olmadığı kimse'nin aklına gelmez!

Bu kadar kötü çalışma koşullarına bir de göçmen işçilerin çoğalması eklenince tam bir köle pazarı oluştu Samsun'da. Özellikle lastik fabrikaları ve fason üretim yapan tekstil işletmeleri, göçmen kadın ve çocuk işçileri gözlerden uzak çalıştırmak için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar.. İşletmelerine ara bölmeler yapıp göçmen işçileri ayrı çalıştıranlardan tutun da, işletmenin girişlerine birkaç tane kapı koyup denetimci gelirse işçileri tahliye edecek zamanı kazanmaya çalışanına kadar tüm cam-bazlıklar yapılıyor. İşçiler işletmelerin kapısına yaklaştırılan kapalı kasa minibuslerle alınıp, ürün konulmuş süsü verilerek işletmeden adeta kaçırılıyor. Verilen ücretler ise karın tokluğu düzeyinde bile değil. Hatta bazıları deneyim kazandırmak üzere işe alınıyor ve bir öğün yemek karşılığında çalıştırılıyor.

Bu rezaleti kimse görmediği gibi, bir

de işletme sahipleri ağız dolusu tümcelerle böbürlenerek “yahu acıyorum bu insanlara, sokaklara düşmesinler diye çalıştırıyorum işte; aslında doğru düzgün kayıtları olsa sigortalarını da yaparım ama mümkün değil, (sanki göçmen olmayan işçilerin sigortalarını yapmamak için kılı kırk yarmıyormuş gibi); yoksa çalıştırdığımız bu işçilerden kâr etmiyoruz; yerli işçiler kadar üretmiyorlar, sırf acıdığım için çalıştırıyorum..” benzeri laflarla göçmen işçileri çalıştırdığını öğrenenlere gevezelik yaparak kendini rahatlatıp karşısındaki-lere günah çıkarıyorlar. Sanki karşısındakiler aptal.. Evet karşısındakiler aptal değil ama onlar da iki yüzlü.. Onlar da görmüyor gözüküyor kâr hirsından başka bir şey olmadığını bu göçmen işçi seviciliğinin. Hatta karşısındakiler işi daha ileri götürerek “kardeş valla bu insanlara iş vererek cennetin kapısını açıyorsun” diyor, belki bir çay veya çorabayı garanti ederim diye..

Devlet bu durumu biliyor ama kılını kıpırdatmıyor. Ne yapsın devlet? Bu özgür sömürü ortamını bozup da kapılarını mı kırsın koca işletmelerin? Nereden haberi olsun devletin inşaat-tan biri düşüp ölmeyince, bir atölye-de insanlar zehirlenip ölmeyince? Ne yapsın devlet? Kapitalistlerin sömürü özgürlüklerini elinden alsın? Devlet köle gibi işçi çalıştıranların haksızlık yapma haklarını mı elinden alsın? Devletin başka işleri var. Örneğin; bir hücre evde devleti yıkmak için gizli gizli konuşmalar yapılıyor, oraya gidip koç başlarıyla kapıları kırıp, ne yapıyorsanız diyen vurup etkisiz hale getirmesi gerekir devletin. Özerklik istiyoruz diyenlere bombaları kim yağdıracak, bu çalışanların kötü koşullarda çalıştırıldığı meseleleriyle uğraşırsa devlet? Peki devlet bu işlerle uğraşırsa, gösteri yürüyüşlerine gaz bombalarını kim atacak hatta yetmeyip direnenleri kim öldürecek? Kim yapacak faili meçhul cinayet planlarını? Kim sürüyecek insanların çıplak bedenlerini sokaklarda? Her şeyi devletten beklememek lazım.

Devlet katliamlar gibi ulvi görevleri varken bunlarla uğraşacak zamanı nasıl bulsun? Devlet HES patronlarını mı korusun terörist doğa koruyucularından, özgür basını mı korusun, Soma'da 300 işçiyi katleden patronları mı korusun, katil polisleri mi korusun, yolsuzluk yapan “zavallı” bakanları mı korusun, canlı bombaları mı korusun? Ne yapsın devlet bu kadar ulvi görevlerini bir yana bırakıp, göçmen veya göçmen olmayan işçilerin kötü koşullarda karın tokluğuna çalışma koşulları gibi sıradan işlerle mi uğraşsın?

Kısacası Samsun'u geçte olsa keşfetti Suriyeli göçmenler. Hep çaresiz olanlar köşe başlarında el açıyor, yerli dilencilerin hışmına uğramazlarsa kadın çocuk. Ama onlar yavaş yavaş bu sektörü eline geçirmek üzere. Kadınların şanslı olanları kendinden yaşça büyük olan insanla evlenme veya kuma olma erdemine ulaşıyor! Daha şansız olanları cinsel saldırılara uğruyor. İş bulabilenler ömür törpüsü tezgahlarda karın tokluğuna köle gibi çalışıyorlar

Sorduğunuzda kimse bilmiyor kaç göçmen yaşadığını buralarda. Ama şimdilik faşistlerin milliyetçi ruhları kabarmadığından Çiftlik Caddesi ve civarını yeni yurt edindi bu çaresiz insanlar. Çaresiz, umutsuz, endişeli!

Ülkenin her yerinde olduğu gibi burada da kimseler bu insanlarla ilgilenmiyor. İlgilenenler de istismar etmeyi

düşünerek yaklaşıyor. İş adamları, çocuk istismarcıları, uyuşturucu çeteleri, kadın simsarları, kısacası yasal veya yasal olmayan kapitalist sistemin tüm unsurları önemli bir kaynak ve rekabet olanağı buldukları için bu insanlara yaklaşıp kullanıyorlar..

Bu ülkenin “aydınlık yüzleri,” yani sendikalar, “sivil toplum örgütleri” geçen onca yıla rağmen daha tanışma zahmetinde bulunmadılar göçmenlerle. Nedenise hep uzak duruluyor o insanlardan. Velhasıl ilgilenmeleri gereksiz ve sakıncalı olan kim varsa ilgileniyor göçmenlerle ama ilgilenmesi gerekli olanların umurunda değil. Sanılıyor ki bu insanlar ülkelerinde savaş bugün bitse yarın çekip gidecekler. Öyle bile olsa ilgilenmek gerekmez mi bu insanlarla..?

Dönüp dolaşıp örgütlü olmaya varıyor iş. Kendi içinde örgütlülüğü yaşamayan bir ülke halkının göçmenlere yaklaşımının bundan farklı olmayacağı biliniyor elbet. Öyleyse zaman yitirmeden her türlü örgütlülüğü oluşturmak için büyük atılım yapmak zorundayız. Başta işçi sınıfının örgütlü gücünü oluşturmak zorundayız. Çünkü örgütsüz toplumlarda, en çok zarar görenler burjuvazinin sınıf düşmanı olan işçi sınıfıdır. İster yerleşik, ister göçmen olsun. Geleceğimiz kurtarmanın tek yolu ise işçi sınıfının sınır tanımaz devrimci örgütlülüğüdür.

Tek Millet, Tek Devlet, Tek Parti

sayfa 1'den devam

“muhalif” güçleri (El Nusra, Ahrar-El Şam, Fetih Tugayları) yeniden konumlandırarak sürdürüyor. ABD ve müttefikleri denetimleri altındaki “muhalif” güçleri Rusya’nın kabul edebileceği sınırlara çekmek için bir dizi operasyon yürütüyor. Muhalif güçler içinde denetlenemez liderler ya öldürülerek, ya da etkisizleştirilerek tasfiye ediliyor. Türkiye değiştirmek zorunda kaldığı Suriye politikası ve Kürt karşıtlığı temelinde bu operasyonlarda önemli roller üstleniyor.

ABD, arka bahçesi olarak nitelendirdiği Latin Amerika’daki rejimleri istikrarsızlaştırarak yeniden dizayn ediyor. Halkları ABD karşıtlığı ve büyük ekonomik ve siyasi vaatlerle arkasına alan küçük-burjuva “sol” iç savaştan kaçmak adına mücadele yerine boyun eğmeyi seçerek tutarsızlığın, kararsızlığın ve yolsuzluğun faturasını yeniden işçi ve emekçilere ödetiyor.

Dünyanın önde gelen çatışma bölgelerinden biri olan Pasifik’te ABD ve Japonya öncülüğünde Çin’i kuşatma çabası yoğunlaşıyor. Japonya elini kolunu bağlayan anayasadan (ikinci savaş sonrasında ABD’nin Japonya için hazırladığı anayasa dış müdahaleyi yasaklıyor) kurtulmaya çalışıyor. Çin ekonomik ve askeri abluka ile kendi içine kapanmaya zorlanıyor.

Bütün bu çatışma alanları içerisinde daha istikrarlı görülen Kafkaslar, son Azerbaycan Ermenistan çatışmasında alevlenen bir çatışma potansiyelini bağrında taşıyor. Suriye sorununda Rusya ile karşı karşıya gelen Türkiye, Kafkaslardaki ilişkilerini Rusya’yı sıkıştırarak bir uzlaşma zemini yaratmak için kullanıyor.

Kıscacası emperyalist kapışma, kriz ve değişen güç dengeleri altında, çatışma uzlaşma ilişkisi içinde, zaman zaman gerilemiş görünse de tüm hızıyla sürüyor. Kısmi uzlaşmalar çatışmadaki büyüme eğilimini durduramıyor, tersine daha büyük bir müdahalenin unsurlarını biriktiriyor. Kriz içindeki kapitalizm, ilan edilmemiş bir savaştan resmi bir savaşa doğru dolu dizgin koşuyor.

Türk burjuvazisi, devlet, uzun bir dönemden beri izlediği dış ve iç politika ile uluslararası gelişmelere ayak uydurmakta zorlanıyor. Türkiye, kendisini en güvenilir müttefikleriyle zaman zaman karşı karşıya getiren başlangıçta belirlediği Ortadoğu ve Suriye politikasını sürdüremez duruma düştü. Özellikle Rusya’nın aktif olarak devreye girmesi Suriye’ye yönelik politika değişikliğini zorunlu hale getirdi.

Önce IŞİD’i destekleme konusunda bazı geri adımlar atıldı. Suriye sınırında göstermelik denetim önlemleri alındı. Türkiye bu geri adımı El Nusra ve Ahrar-El Şam gibi örgütleri daha aktif destekleyerek dengelemeye çalıştı. Bu yolla PYD’nin Rojava’daki yükselişinin önlenilebileceği hesapları yapıldı. Ardında Esatsız Suriye koşulu BM kararlarına uymakla geri çekildi. Böylece dış politikada değişimin ilk adımları bir zorunluluk gereği atılmış oldu.

Haziran 2015 seçimi dış politikadaki zorunlu değişimi iç politikaya taşıdı. AKP tek başına hükümet kurma olanağını kaybetti. Ancak AKP dışında bir hükümet kurma olanağının Kürt sorununa bağlı olarak devre dışı kalması ve konjonktürün oyunun kuralları dışına çıkılmasına izin vermediği ölçüde, oy-

nu kurallarına göre oynama zorunluluğu burjuvazinin “devletin bekası” gereği yeniden AKP seçeneği etrafında kenetlenmesine yol açtı. Bu koşullarda AKP – Erdoğan, seçim kampanyasını Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi ile birleştirerek 1 Kasım’da yeniden tek başına hükümet olma olanağını elde etti. Bu aynı zamanda burjuva siyasette Kürt halkını imhayı dayatan ve temsili kurumları by-pass eden yeni bir dönemin de başlangıcı oldu.

Bu yeni dönemin uluslararası desteği ABD ile yapılan yarı açık bir anlaşmayla sağlandı. Anlaşmanın görünürdeki hedefi Türkiye’deki NATO ve ABD üslerinin IŞİD’e karşı koalisyon güçlerine açılması ve Türkiye’nin bu koalisyonda daha aktif katılımının sağlanmasıydı. Anlaşmanın açık olmayan gizli maddesi ise Türk devletinin Kürt halkına karşı yürütmeyi planladığı savaşa sessiz kalınmasını öngörüyordu. Türkiye bu anlaşmadan aldığı güçle Kürt halkına karşı yeni bir imha savaşını başlattı. Amaç, özgürlük hareketinin tasfiye edilerek, Kürt halkının teslim alınmasıydı. Türk devletinin hesabı bu tasfiye hareketini 2015 yılı içerisinde bitirmektir. Ancak Kürt özgürlük hareketi savaşı şehirlere taşıyarak ve direnişin kahramanca örneklerini ortaya koyarak karşılık verince, Türk devleti belirlediği süre içerisinde hedeflerine ulaşamadı.

Emperyalist devletler verdikleri söze sadık kalarak bu süre içerisinde Türkiye’ye karşı en ufak bir serzenişte bile bulunmadılar. Suriye’de şehirlerin yok edilmesi, sivililerin öldürülmesi karşısında dünyayı ayağa kaldıranlar, benzer hatta daha vahim yıkım ve imha karşısında sessiz kalmayı yeğlediler. 2015 yılının sonuna kadar sessizliklerini sürdüren emperyalist devletler, 2016 Mart ayı ile birlikte sessizliklerini kısmen bozarak Türkiye aleyhinde birbiri ardı sıra raporlar yayınladılar. ABD, AB, ve BM kaynaklı bu raporlarda en çok tekrarlanan iki cümle, Türk devletinin “orantısız” savaş yürütmesi ve çözüm sürecine geri dönülmesi oldu.

Belirlenen süre içinde istenilen sonuç elde edilemeyince bu kez “ imhaya sessiz kalma” süresini uzatan yeni bir anlaşma emperyalist devletler adına Merkel’le imzalandı. Göçmen sorunu, vize serbestisi ile Kürt halkına karşı yürütülen savaşa sessiz kalma bir araya getirilerek süre önce Eylül’e uzatıldı, sonra da Haziran’a çekildi. Bütün bu süreç Türk devleti açısından Kürt sorununun sadece iç politikadaki gelişmeleri belirleyen bir sorun olmadığını ortaya koydu.

Türkiye; Tek Millet, Tek Devlet, Tek Parti

Erdoğan’ın AKP üzerinde artan denetimi ve Davutoğlu’nun azledilmesi, MHP nin AKP’lileşmesi ve bunun partide yol açtığı çatlama, CHP’nin MHP’den boşalan AKP koltuk değneğine soyunması, HDP’li ve killerin dokunulmazlıklarının kaldırılması, burjuva siyasetin yeniden dizaynı girişimlerinin bu dönemde öne çıkan görüntüleridir. Davutoğlu’nun azledilmesi hem Türkiye’nin izlediği Ortadoğu ve Suriye politikasının kesin iflasının kabulü, hem de bu politikadan dönüşün güçlü bir belirtisidir. Devlet dış politikada dönüş sinyallerini daha Davutoğlu azledilmeden, Türkiye’nin Suriye konusunda BM kararlarına uyacağını ve IŞİD’e karşı koalisyona daha aktif destek sunacağını açıklamasıyla verdi. Bu süreç Suriye rejimi ile yapılan gizli görüşmeler ve Türk-ABD yetkililerinin birlikte Azez’de El Nusra, Ahrar

-El Şam gibi “muhalif” gruplarla görüşerek onları hizaya çekme girişimleriyle sürdü, sürüyor. Aynı dönemde Mısır’la ilişkilerin yeniden kurulması için atılan adımlar ve Rusya ile yaşanan gerginliğin düşürülmesi için yapılan girişimler dış politikadaki değişimin başka göstergeleri oldu.

Yakın dönem Türk dış politikasının mimarı olarak gösterilen Davutoğlu’nun azlı hem bu süreci hızlandırdı, hem de karşı tarafa verilen bir “iyi niyet” beyanı oldu. Azil aynı zamanda Merkel’le yapılan, terörle mücadele yasasının değiştirilmesini öngören göçmen anlaşmasının ertelenmesi ve Kürt halkına dayatılan imha savaşına sessiz kalınma süresinin uzatılmasını da sağladı. Merkel, Mayıs ayının son haftasında Türkiye’deki görüşmelerinin ardından yaptığı açıklamada “göçmen anlaşması” olarak anılan anlaşmayla Kürt halkına karşı yürütülen imha savaşı ve Kürt özgürlük hareketinin tasfiye edilmesi arasındaki bağı açıkça dile getirdi. Merkel açıklamasında, anlaşmanın geleceğinden kaygı duymadığını, sadece zamana ihtiyaç olduğunu belirterek, Kürt halkına karşı yürütülen imha savaşına bir süre daha sessiz kalınacağını taahhüt etti.

Devletin ve burjuvazinin siyaseti yeniden dizaynı girişimi sadece iç sorunların (dış politikadaki çıkmaz, ekonomik kriz ve Kürt sorunu) büyüklüğü ve tahrip edici potansiyelinden kaynaklanmıyor. Yukarıda ifade edilen uluslararası alandaki gelişmeler (krizin süregelenleşmesi, palyatif tedbirlerle çözilemeyen çatışmaların yayılma eğilimi, genel bir savaşa yönelik hazırlıklar ekonomide ve siyasetteki çalkantılar vb.) bu süreci koşullandırıyor.

Böylesi iç ve uluslararası koşullar altında burjuvazinin, burjuva devletin en fazla ihtiyaç duyduğu şey süreçlere seri ve hızlı müdahale edecek bir siyasal yapının oluşturulmasıdır. Bu temelde gelişen siyasal yapılanma adımları 15 Haziran seçimlerinin ardından atıldı. Bu süreçte Kürt halkına dayatılan imha savaşı ve Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi temelinde burjuva siyaset, küçük nüanslar hariç, tekleştirildi. Süreç, Kürt parlamenterlerin dokunulmazlığının kaldırılması ile ileri bir boyuta taşındı. MHP kendi parti varlığını inkar eder bir tarzda devletin AKP eliyle yürüttüğü bu politikayı koşulsuz kabul etti. CHP “bir kereden bir şey çıkmaz” mantığı ile anayasaya açıkça aykırı olduğunu ileri sürdüğü dokunulmazlıkların kaldırılmasına verdiği fiili ve moral destekle siyasetteki tekleşmeye omuz verdi. Bu tavrını AKP ye karşı “sert muhalefet” söylemiyle kamufle etmeye çalıştı.

“Devletin ali çıkarları” adına yürütülen ve çimentosunu işçi sınıfı düşmanlığı, Kürt düşmanlığı ve şovenizmin oluşturduğu bu siyasi tekleşme önümüzdeki dönemde bugüne kadar Kürt sorununa destek veren liberalleri ve solcuları da kapsayarak genişleyecektir. Bu süreçte HDP üzerindeki liberal ve solcu baskı daha da artacak, bunu PKK’ya yönelik silah bırakma çağrıları izleyecektir.

Kapitalist dünyadaki gelişmeler dikkate alındığında, burjuva siyaset alanının bu yeni dizaynı girişiminin sadece Türkiye’ye özgü olmadığı görülecektir. Hemen bütün kapitalist devletler ekonomik ve siyasi süreçlere seri ve hızlı müdahale etme adı altında alışılmış tarzları, parlamentoyu, hukuku ve temsili diğer kurumları bypass ediyor. Burjuva devletler seri ve hızlı müdahaleyi engelleyen bu kurumlardan geçmişteki Hitler Almanya’sı

örneğinden esinlenerek kurtulmaya çalışıyor. Fransa’da çalışma yasasının parlamento bypass edilerek kararname ile yürürlüğe konulması siyasetteki bu yeni eğilimin en yakın örneğini oluşturuyor. Kapitalist dünyada bu örnek tek değildir, bundan önce de birçok kapitalist devlet “teröre karşı mücadele” başlığı altında benzer adımları attı.

Kapitalist dünyada olduğu gibi Türkiye’de de seri ve hızlı karar alma adına parlamento-nun ve hukukun devre dışında bırakılması doğrudan bir devlet projesidir. Erdoğan’ın kişisel beklentilerine denk düşen bu projenin, Erdoğan ve AKP tarafından başkanlık sistemi adı altında üstlenilmesi ve yürütülmesi bu gerçeği değiştirmez.

Burjuva siyasetin bu yeniden yapılandırılması devrimci hareketler, işçi sınıfı, emekçiler, Kürt halkı ve tüm ezilenler için siyasal alanın daralması, gericiğin koyulaşması ile belirginleşen sert bir mücadele dönemine girildiği anlamına geliyor. Siyasal alandaki her değişim, devrimci harekette buna uygun bir konumlanma zorunluluğuna işaret eder. Bugün devrimci hareket tam da böyle bir konumlanma gereksinimi ile karşı karşıyadır. Bu görev, burjuvazinin iç çatışma zemininde kalınarak yerine getirilemez. Şüphesiz burjuvazinin iç çelişkilerini, zaafalarını, zayıf yanlarını ve üstünlüklerini görmek devrimci bir siyaset için vazgeçilmezdir. Ancak, burjuvazinin iç çelişkilerinden devrimci amaçlar için yararlanılması her şeyden önce Marksizm Leninizm temelinde berrak bir ideolojik yönelimi,devrimci bir örgüt ve onun etrafında örülmüş devrimci bir gücü gerektirir. Bunlar olmadan bu beylik söylemi tekrarlamak, bugüne kadar olduğu gibi burjuva kuyrukçulugundan başka bir sonuç vermez.

Bu noktada komünistlerin karşı çıktığı, burjuvazinin iç çelişkilerinin görülmemesi, hesaba katılmaması değil, burjuvazinin iç çatışma zemininde kalarak ,oradan güç devşirebileceğini var sayarak, daha da vahimi siyasal denklemi sınıf karşıtlığından saptırarak, AKP karşıtlığı üzerine oturtmaktadır. Denklemi AKP karşıtlığı üzerinden kurmak, AKP devleti, AKP faşizmi, AKP çeteleri gibi kolaycı bir söyleme yönelmek, devletin sınıf niteliği ve işlevi konusundaki burjuva manipülasyonu beslemektir. Yanlış kurulmuş bu denklem üzerinden doğu bir çözüm elde edilemez.

Hele hele Erdoğan’ın başkanlık hamleleri ve laikliğin elden gittiğinden hareket ederek, burjuva cumhuriyetin çözüldüğü belgisi altında burjuva Cumhuriyetini savunmak, tam bir teslimiyettir.

Kemalizm (sınıfsız imtiyazsız tek millet)ve Sünni İslam burjuva cumhuriyetin iki önemli dayanağıdır. Cumhuriyet kurulduğundan bu yana terazinin kefesinin bazen Kemalizm’den, bazen Sünni İslam’dan yana ağır basması bu gerçeği değiştirmiyor. Kendine komünist diyen bazılarının sandığı gibi bu Cumhuriyet çözülüyor, kendini tahkim ederek varlığını sürdürüyor.

Komünistlerin görevi işçi sınıfı ve Kürt halkı düşmanlığı üzerine yükselen bu Cumhuriyet için göz yaşı dökmek değil, onu bir an önce layık olduğu yere, asar-ı atika müzesine, çarık ve tunç baltanın yanına göndermek için komünist önderliği ve devrimin siyasal ordusunu yaratmak üzere kolları sıvamak, devrimci hazırlıkta yoğunlaşmaktır.

Çiğli Akvaryum Kafe

Çiğli Belediyesi işletmesi olan Akvaryum Kafe’de çalışan işçiler, yaşam koşullarını düzeltmek ve sömürüyü sınırlandırabilmek için örgütlenmeye çalışarak bu alanda yetkili sendikalardan bir tanesi olan Devrimci Turizm İşçileri Sendikası ile bağlantı kurdular. Yapılan görüşmeler sonrası faaliyete geçen işçiler, çok hızlı bir şekilde örgütlenerek sendikalı olmak için gerekli sayıya ulaştılar.

Daha sonra yetki için gerekli işlemler başlatıldı. Ancak bu işlemler süreci devam ederken genç bir işçinin sürecin heyecanı ile daha fazla işçiyi örgütlemeye çalışırken durumun işletme yöneticilerince farkedilmesi sonrasında cafe işletme yönetimi üç işçiyi işten attı.

Belediye yönetimine bağlı cafe işletmesine göre, işten atılan işçiler istihdam fazlasıydı ve işletme sürecinin bir gereği olarak işten atılmışlardı.

Ancak işçiler atılan arkadaşlarının geri alınması ve sendikal haklarının engellenmemesi talebiyle direnişe geçeceklerini ve üretimi durduracaklarını ilan ettiler.

Durumun basına yansımaları, kamuoyu baskısı ve DİSK yönetiminin müdahalesi sonrasında görüşme trafiği süreci başlamış oldu. Görüşmeler sürecinde, işçiler, arkadaşlarının işe geri alınması şartından ve hiçbir şekilde sendikal haklarından vazgeçme-

yeceklerini belirttiler. İşçilerin bu kararlı tutumu sonrasında cafe işletmesinin şartları kabul etmesi üzerine sorun çözülmüş oldu.

Çernobil’in 30. Yıldönümü

Sinop’ta yapılmak istenen nükleer santrale karşı, Çernobil faciasının 30.yıldönümünde eylem yapıldı. 24 Nisan 2016 Pazar günü, Nükleer Karşıtı Platform’un çağrısıyla eski otogar alanı, Diojen heykeli önünde toplanan gruplar, Uğur Mumcu Alanı’na yürüdü. Yaklaşık beş bin katılımcının olduğu eyleme, başta büyük iller olmak üzere bölge illerinden de katılan gruplar vardı. Ama her Sinop eyleminde olduğu gibi yine yerel güçler azınlıktaydı. Yürüyüş sırasında, genellikle “Susma Haykır Nükleere Hayır!” sloganları atıldı. Eylem demokratik kitle örgütlerinin yanında siyasi partiler de katıldı. Ama katılım yığınsal bir gösteriden ziyade, gösteriye damga vurmak için çaba sarf edilir görünümdeydi. Anlaşılan özellikle Sinop gibi Çernobil’e en yakın olan bir ilde Nükleer facialar tam anlamıyla anlatılamamıştı. Katılımın az olmasının nedeni, ülke genelinde kol gezen canlı bombalara da bağlanabilir; ama özellikle alanda görünürlük savaşımı veren siyasi partiler kendi yandaşlarına bile gerekli çalışmayı yapabilselerdi bu gösteri önekilere yakın görkemlilikte olabilirdi. Kısacası, onlarca ilden tüm zorluklara katlanarak eyleme destek veren demokratik kitle örgütlerinin, merkez nüfusu, 30-35 bin, genel nüfusu, 200 binin üzerinde olan bir ilden katılımın gelenlerden daha fazla olmasını beklemek haklıydı.

İzmir Dost Cam

İzmir’de Atatürk Organize Sanayi Bölgesi’nde faaliyet gösteren Dost Cam Fabrikası’nda çalışan işçiler, yaşam koşullarını düzeltmek ve aldıkları ücreti biraz olsun artırabilmek için örgütlenmeye çalıştılar. Ücretlerinde herhangi bir artış gerçekleşmeyince DİSK’e bağlı Cam Keramik –İş Sendikası’nda örgütlenmeye yöneldiler.

Örgütlenme sürecini hızlı ve sorunsuz bir şekilde patronların ve işyeri yöneticilerinin haberi olmadan geçirmeleri sonucu, sendika bu fabrikada yetki alma durumuna gelmiş oldu. Ancak sendikalaşmaya karşı olan patron, işçilerin temsilcisi olan işçiyi işten atarak sendikalaşmayı engellemeye çalıştı.

Fabrikada çalışan 130 işçi, arkadaşlarını işe geri alılabilmek ve sendika hakkını kullanabilmek için üretimi durdurarak direnişe geçti.

Patronla işçiler arasında direniş sürecinde yapılan görüşmelerde, patronun işçilere “İşten atılan arkadaşınızı işe geri alırım, ancak sendika asla fabrikaya giremez” dediği öğrenildi. Buna rağmen işçiler, sendikalaşma hakkından vazgeçmeyeceklerini söyle-

yerek atılan arkadaşlarının işe alınmasını ve sendikal haklarının engellenmemesini istedikler. Görüşme sürecinden herhangi bir sonuç çıkmayınca işçiler direnişe devam kararı aldılar.

Şeker İş Sendikası

Türk İş’e bağlı Şeker İş Sendikası, kamuya bağlı 25 şeker fabrikasında çalışan mevsimlik işçilerin kadroya alınmaları için 28 Nisan’da başlattıkları eyleme 16 Mayıs’ta son verdiler. Sendika, eylemin başlangıcında, çalışan işçilerin mesai saatlerinden sonra bir ay boyunca ücret almadan 2 saat daha çalışacaklarını ifade ederek, eylemin şeklini basına duyurmuştu. Yani sendika sermaye adına “şeker gibi” bir eylem imza atmış oldu.

Şeker İş Sendikası Turhal Şubesi Başkanı M. Elvan Yılmaz açıklamasında, mevsimlik işçilerin 170 gün çalışma süreleri var, ihtiyacımız olduğu halde işçileri çalıştıramıyoruz. Onun için biz iki saat fazla çalışmak zorunda kalıyoruz dedi. Aslında sermayenin yasal çalışma sürelerini yasa dışı olarak uzatmasını, sendika işçiler adına gönüllülük haline getiriyor.

İşçinin üretimden gelen gücünü sermayeye karşı örgütlemek yerine, burjuvazinin “ekonomik zor” gücünü işçilere karşı örgütleyerek, köleci çalışma koşullarını daha da ağırlaştırarak “gönüllü kölelik” şartlarının oluşmasına hizmet ediyor.

Sınıf mücadelesinin bu sendikal anlayışla ve bu sendikal mücadele yöntemleriyle bir yere gidemeyeceği açıktır. Mevcut sendikalar sermayenin artan ekonomik saldırılarına karşı, işçiler yararına yeni haklar elde etmek şöyle dursun, eldeki hakları bile koruyamaz durumdadır. İşçiler kendilerine dayatılan bu köleci çalışma koşullarına karşı ekonomik mücadele örgütlerini yeniden yapılandırmalıdır. İşçilerin birliği bunu sağlayacak önemli bir şiddettir.

Zonguldak

Zonguldak Kilimli ilçesi Gelik beldesinde faaliyet gösteren Deka Madencilik A.Ş.'ye bağlı Balçın Madencilik'te çalışan 245 maden işçisi, ocak ayından itibaren alamadıkları ücretleri için 4 Nisan'da iş bırakmıştı. 19 Mayıs tarihine kadar birçok eylemle taleplerini duyurmaya çalışan işçiler, bir sonuç alamayınca 70 kişi olarak 19 Mayıs'ta ocaktan çıkmama kararı alarak, ocak içinde açlık grevine başladılar. 29 Mayıs itibarıyla 19 işçi olarak sürdürdükleri açlık grevine devam ediyorlar.

Zonguldak Valiliği ise; “Hukuka aykırı biçimde ocağı işgal yoluyla eyleme devam eden işçiler hariç, diğer işçilere çözüm çabamızın ve iyi niyetimizin göstergesi olarak ödeme yapılmasına başlanacaktır.” açıklaması yaptı. Alışkanlık haline gelmiş olacak ki devletin valisi, seçim yatırımı gibi sadaka dağıttığını zannediyor. Sormak gerek, iyi niyetinizi dört aydır neden göstermediniz?

Şimdi sizi bu açıklamaya zorlayan 19 işçiye sözüm ona hukukunuzla ücretlerini ödememek gibi bir ceza kesiyorsunuz.

Devletin bu eyleme yönelik ve bundan sonra olabilecek eylemleri kırma girişimi içeren ceza açıklamasına işçiler net yanıt verdiler. İşçi temsilcisi Cemal Akın, heyetin 1750 lira teklifini kabul etmediler

...Ve gazetemiz baskıya hazırlanırken Balçın Madencilik'in direnen işçileri kazan-dılar, ücretlerini alarak eylemlerini sonlandırdılar.

Fransa

Mart ayından itibaren hükümetin meclisi baypas ederek, kararname ile gündeme getirdiği çalışma kanununa yönelik protesto ve grevler büyüyerek, tüm Fransa'yı sarıyor. Üniversite ve Lise öğrencilerinin yasaya karşı başlattıkları protestolara, sendikalar da eşlik ediyor.

Öğrencilerin Nantes'ta belediye binasını işgal eylemi, polisin gazlı müdahalesiyle durdurulmuştu. Başta CGT olmak üzere 7 sendika protestolarda aktif görev alıyor.

Özellikle petrol rafinerilerine ulaşımı kesen işçiler, Fransa'da bulunan 12 bin benzin istasyonundan 2400'ünde benzin satışını durdurdu. Nükleer santrallerde örgütlü olan CGT, tehlike arz edecek durumlar dışında greve katılacağını açıkladı. Fransa elektriğinin %75'ini karşılayan nükleer santrallerin elektrik üretiminin durması, Fransa'yı karanlık günlerin beklediğini gösteriyor. İşçiler, emekçiler ve öğrenciler bu eylemleri destekleyerek, ulusal çapta etkinliğini sağlarken, Devlet ise, Fransa'da meydana gelen terör eylemlerinden sonra yürürlüğe soktuğu OHAL yasalarıyla, grevleri kırmak adına silahlı güçleriyle pervasızca saldırıyor, işçi ve öğrencileri tutukluyor, grevin kitleselleşmesinin önüne geçmek adına dezenformasyona başvuruyor.

Tarihin cilvesine bakın ki; Türkiye Dışişleri Bakanlığı ve burjuva basın, Fransa'da polisin müdahalesine tepki gösteriyor. Bir gazete, Fransa Cumhurbaşkanlığı internet sitesinden, göstericilerin “çapulcu” oldukları açıklamasına ve polisin orantısız güç kullanımına, Fransız medyasının sessiz kalışını eleştiriyor. Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Tanju Bilgiç, Fransa'daki gösterilere yönelik bir soruyu yanıtlarken; “Demokrasilerde diyalogun gerekliliğini vurgulayarak, Fransız güvenlik güçlerinin giderek sertleşen müdahalelerinden de endişe duyduklarını belirterek, yetkilileri göstericilere orantısız güç kullanmaktan kaçınmaya davet ediyoruz.” dedi. Biz de diyoruz ki; “tencere dibin kara, seninki benden kara.”

Ulaşımın, taşımacılığın durduğu Fransa'da, sendikaların 2 Haziran'da iki günlük bir genel greve hazırlandığı basında yer alıyor.

Hollande Hükümeti'nin Çalışma Bakanı El Khomri'nin önerisi sebebi ile “El Khomri Yasası” olarak adlandırılan yasa;

%25'lik fazla mesai ücretinin %10'a düşürülmesi, Günlük azami 10 saatlik çalışma süresinin 12 saate çıkarılması, İşverenlere, çalışanların mesai süresini artırma ve maaşlarını düşürme yetkisi ve şirketlere gerekli gördükleri durumda işçi haklarını koruyan ulusal yasalardan muaf kalma hakkı tanınıyor.

Emperyalist-kapitalizm koşullarında ve krizin hüküm sürdüğü piyasalarda rekabet gücünü artırmak için kapitalistin başvurduğu yöntem, mutlak artı değeri artırmak adına iş gününün uzatılmasıdır. İşçi on saatlik bir iş gününde, beş saati kendi, beş saati kapitalist için çalışırken, iş gününün 12 saate çıkmasıyla kapitalist için yedi saat çalışmak zorunda kalır.

Suudi Arabistan

Krizle birlikte, son dönemde petrol fiyatlarındaki düşüşle birlikte, bugüne kadar çok sık işçi eylemlerine rastlamadığımız Suudi Arabistan'da, sokaklar işçi eylemleriyle hareketlenmeye başladı. Arabistan'ın en eski İnşaat firması olan Binladin İnşaat Şirketinin, 200 bin çalışanın %25'ini işten çıkaracağını açıklaması, öncelikle de 55 bin göçmen işçiyi sınır dışı etme girişimi üzerine işçiler eylem başlattı.

Ödenmeyen maaşlarını almadan ülkeyi terketmeyeceklerini söyleyen işçilerin, protesto sırasında şirkete ait 7 otobüsü ateşe verdiği yabancı medya kaynaklarında yer aldı. Petrole olan bağımlılıktan kurtulmaya çalışan Arabistan, reformlar içeren 2030 vizyonunu açıklayarak, zorunlu olarak kapitalizmin sularına yelken açacağını gösteriyor. Söz konusu reformların ana başlıkları şöyle:

Yüzde 11,6 olan işsizlik oranını yüzde 7'ye çekmek. Özel sektörün ekonomiye katkısını %40'dan %60'a çıkartmak. Kamuya ait askeri ve sanayi şirketlerinin 2017 sonuna kadar halka açılmasını sağlamak. Kadın işgücünün üretime katılımını %30'a çıkarmak.

Yunanistan

Yunanistan'da genel grev patlaması yaşanıyor. Hemen hemen ayda bir genel grev açıklaması sendikalardan geliyor. Kasım 2015'te olduğu gibi, Syriza Hükümeti de bazen grevlere destek veriyor. Son olarak, mecliste onaylanacak emeklilik ve vergi düzenlemelerine karşı 48 saatlik genel grev kararı alındı. Kamu Çalışanları Federasyonu (ADEBY) ve İşçi Sendikaları Konfederasyonu (GSEE)'in genel grev kararı, bu sefer Syriza Hükümeti tarafından destek görmedi.

Grev süresince toplu taşıma, deniz taşımacılığı, tren seferleri ve kamu hizmetleri durdu. Genel grev kararının uygulamaya geçmesinden sonra, hükümet geri adım atmayarak, yasanın kabulü için meclis çalışmalarına devam etti ve 153 evet oyuna karşılık 143 hayır oyuyla yasa mecliste kabul edilmiş oldu. Bunun üzerine bir açıklama yapan Euro Grubu Başkanı Jeroen Dijsselbloem Yunan Parlamentosu'nun onayladığı emeklilik ve gelir vergisi reformundan ötürü memnuniyet duyduklarını ifade etmiştir.

Yunanistan'da hükümetin genel grev kararı karşısında geri adım atmaması, hükümetin gücünden çok, bu silahın bir “mantar tabancası” haline dönüşmüş olmasındandır. Yunanistan'da sendikalar ve siyasi yapılar, işçinin önemli bir silahını işlevsiz hale getirmişlerdir.

Romanya ve Moldova'da Rusya'ya karşı NATO Yiğinağı

ABD ve AB emperyalizminin Rusya ve Çin'i askeri olarak kuşatma hamlesi dünya için çok büyük ve yıkıcı bir yangın tehlikesi oluşturuyor. 2014 yılında Kiev'deki Rusya destekli hükümetin devrilmesinden sonra Doğu Avrupa'nın hızlı ve pervasızca militarizasyonu, bölgenin ve bütün dünya halklarının karşı karşıya olduğu muazzam tehlikeleri vurgulamaktadır.

Romanya'da Deveselu hava üssünde NATO füze savunma sisteminin ilk kara tabanlı ögesinin aktifleştirilmesi, Moskova'nın sert tepkisine yol açtı. Bazı NATO yetkililerinin bunun, Kuzey Kore ya da İran füzelerine karşı mücadele amacıyla yapıldığı şeklinde açıklamalarına rağmen, Ruslar haklı olarak bu hareketin, nükleer caydırıcılığa ilişkin statükoyu kırmak için bir girişim olduğunu düşünüyorlar. (....)

Haber ajanslarının bildirdiğine göre Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, "bunun bir savunma sistemi olmadığını" ve Amerikan nükleer stratejik potansiyelinin bir parçasının bir çepere taşınmış olduğunu; bu durumda, Doğu Avrupa'nın, böyle bir çeper haline geldiğini" söyledi. Putin, sözlerine şöyle devam etti: " Böyle kararları alanların,

şimdiye kadar oldukça iyi, güvenlik içinde, sakin bir yaşam sürmüş olduklarını bilmeleri gerekir. Şimdi ise bu balistik füze savunma unsurlarının konuşlandırılması bizi, Rusya Federasyonu'na yönelik olarak ortaya çıkan tehditleri nasıl etkisizleştireceğimizi düşünmek zorunda bırakıyor." (...)

Geçtiğimiz iki yıl içinde, Romanya, Polonya ve Baltık devletleri, neredeyse sürekli olarak NATO silahlı kuvvetlerinin askeri tatbikatlarına sahne olmuştur. NATO stratejistleri bu ülkeleri gelecekteki savaş alanı olarak görürken, Amerikan birlikleri, Atlantik Resolve-Operasyonu'nda savaşa hazırlık için yerel araziye ve savaş altyapısını öğreniyorlar.

Önümüzdeki dönemde artması beklenen askeri donanım ve askeri yiğinağa ek olarak, Romanya da Karadeniz'de Rusya'ya karşı, personeli ağırlıklı olarak Romanya, Bulgaristan ve Türkiye gibi Karadeniz ülkeleri tarafından sağlanacak daimi bir NATO filosunun oluşturulmasını talep ediyor. 21 Nisan günü Bükreş'e yaptığı ziyarette, Ukrayna Cumhurbaşkanı Petro Poroşenko, Ukrayna'nın da bu girişime katılma niyetini açıkladı.

2 Mayıs ve 20 Mayıs arasında ABD ve Romen kuvvetlerinin Moldova askerleriyle birlikte, sınırın Moldova tarafında yapılacak olan tatbikata katılmaları, Doğu Avrupa'da militarizasyonun önemli bir tırmanmasına işaret ediyor. (...)

Moldova'da Amerikan askerlerinin varlığına, Avrupa'nın Üçüncü Reich'ın işgalinden kurtuluşunda Sovyet Kızıl Ordu'sunun tarihsel rolünü gözden düşürmeyi hedefleyen bir propaganda kampanyası eşlik etti. Amerikan askeri malzemeleri, 8 ve 9 Mayıs'ta başkent Kişinev'de halka sergilendi .Moldova Cumhurbaşkanı Nicolae Timofti ve Komünist Parti lideri Vladimir Voronin, ABD'nin Nazi Almanyası'nı yenmedeki "büyük katkısını" vurguladılar. Moldova'daki tatbikattan sonra ABD askerleri, Rumen, İngiliz ve Moldova birlikleriyle Sarmis 16 askeri tatbikatına katılmak için yeniden Romanya'ya geçecekler.

Romanya'nın militarizasyonu ve savaş hazırlıkları emperyalist güçler tarafından yerel elitlerle danışıklı olarak tamamen halktan gizli yürütülmektedir. Kamuoyunda, bu politikaların yarattığı muazzam tehlikelere ilişkin bir tartışma

veya herhangi bir bilgi yer almamıştır.

Romanya, savunma bütçesini GS-YİH'sının yüzde 2'sine çıkartan ilk NATO üyesi ülkelerden biri oldu. Bu ABD'nin talebi idi ve geçen yıl, ülkenin cumhurbaşkanı, Klaus Iohannis tarafından denetlenmekte olan ve tüm burjuva partilerin desteklediği bir "Ulusal Antlaşma" ile kabul edildi. (...)

Savaş tahrikleri ve sonu gelmeyen kemer sıkma önlemleri, 1990'larda kapitalizmin restorasyonunun ardından Doğu Avrupa'da yeni yönetici sınıflar tarafından kurulmuş olan parlamenter demokrasinin sahte görüntüsüyle giderek uyumsuz bir hale geliyor. Geçen yıl, eski Sosyal Demokrat Cumhurbaşkanı Ion Iliescu'nun, kendi yönetiminin CIA'nın işkence programına katılmış olduğunu ve bunu, ülkenin NATO'ya kabul edilmesini garanti altına almak için göz kırpmadan yaptıklarını itiraf etmesi iktidardaki oligarşilerin karakterlerini göstermesi bakımından işçi sınıfına apaçık bir uyarı olmalıdır. İkinci Dünya Savaşı öncesinde ülkeye hakim olan çıplak diktatörlük biçimlerine dönüş, artık sadece teorik bir olasılık değildir.

Kaynak : World Socialist Web Site

Ortadoğu'yu Kan Gölüne Çeviren Gizli Anlaşma

Yüz yıl önce bu hafta, İngiltere ve Fransa arasında Ortadoğu'yu bir asır boyunca kan gölüne çeviren gizli bir anlaşma yapılmıştı. İki sömürge müzakerecisi, Mark Sykes ve François Georges-Picot, Birinci Dünya Savaşı sonunda çökmüş olan Osmanlı İmparatorluğu toprakları üzerinde Avrupa'nın egemenliğini güvence altına almak için Ortadoğu'yu kendi ülkeleri arasında bölmek için anlaştılar. Türk işgal kuvvetlerini yenmek için Arap halklarının yardımını sağlamak amacıyla İngilizler tarafından bu halklara yapılan self-determinasyon vaatleri bir kenara atıldı. Arap halkları için, ulusal kurtuluş yerine, değişen sadece imparatorluk muhafızları olacaktı.

İhanet, acımasız bir biçimde basitti. Fransa ve İngiltere, Akdeniz kıyısındaki Akka ile Kuzey Irak'ta Kerkük arasında "kuma çizilen bir çizgi" ile, Ortadoğu'yu kendi aralarında bölüşüyorlardı. Bu hattın kuzeyindeki her şey Fransızlara, güneyindeki her şey ise İngilizler'e ait olacaktı. Fransa, Suriye ve Lübnan'ı, İngiltere Irak ve Ürdün'ü alıyordu. İki savaş arası yıllarda İngiliz-Fransız rekabetini inceleyen önde gelen bir tarihçi yazara göre bu, " zamanın standartlarına göre bile, utanmazca çıkarıcı" bir antlaşmaydı.

Sykes-Picot anlaşmasında, Filistin'in kimin tarafından yönetileceği sorunu çözümlenmeden kalmıştı. Bu yüzden İngiliz hükümeti, Birinci Dünya Savaşı sonunda bu görevi Fransa'nın değil, İngiltere'nin üstlenmesini sağlamak için başka bir oyun planladı. Bu dönemde filizlenmekte olan Siyonist hareketin önde gelen isimlerine verilen bir dizi garanti sayesinde, İngiliz hükümeti sadece kendi emperyal çıkarlarının dışında başka bahanelerle Filistin'i kontrolü altına almak için uluslararası destek sağlamayı başardı. Bu strateji 1917'de, " Filistin'de Yahudi halkı için ulusal bir yurt kurulması" için İngiliz desteğini açıklayan ve Filistinlilerin, arka arkaya dalgalar halinde bölgeye gelen Avrupalı yerleşimciler tarafından mülksüzleştirildiği bir çağı başlatan Balfour Deklarasyonu ile sonuçlandı. Balfour daha sonra bu konuda, "Elbette bizim pozisyonumuzun zayıf noktası, Filistin konusunda bizim bilerek ve haklı olarak self-determinasyon ilkesini kabul etmeyişimizdir" demiştir.

İngilizlerin ikiyüzlülüğünü daha sonra Kasım 1918'de Arap halklarına "çok uzun süre Türkler tarafından ezilen halkların tam ve nihai kurtuluşu-

nu ve yetkilerini yerli halkların inisiyatiflerinden ve seçimlerinden alan ulusal hükümetler ve idarelerin kurulmasını" vaat eden Anglo-Fransız deklarasyonu izledi. Self-determinasyon konusundaki bu açık ve belirsizliğe yer vermeyen taahhüt Kudüs'te yayınlandığında, Filistin'in yanıtı sevinçkerişik bir rahatlama oldu. İngiliz hükümetinin her zaman Filistin'i bu deklarasyonun dışında tutmak istediği ve bu açıklamanın Kudüs'te yayınlanması emrinin yanlışlıkla verilmiş olduğu daha sonra ortaya çıkacaktı.!!!

İngiltere'nin sömürge yöneticileri, başlangıçta Filistin'i, çok önemli olan Süveyş Kanalı'nı korumak için bir tampon bölge olarak değerlendirdiler. Ancak 1927 yılına gelindiğinde, Irak'taki İngiliz yüksek komiseri, heyecanla bu ülkede "muazzam miktarda" petrol bulunduğunu bildirdi. Bu durumda Filistin Irak'ın petrol alanlarını Akdeniz'e bağlayacak boru hattı için çok önemli bir çıkış teşkil etmekteydi. Sykes-Picot anlaşması, Lübnan deniz limanlarına giden kuzeydeki yolu, Fransızların kontrolüne bırakarak, Irak'tan yapılan tüm petrol ihracatlarının etkin bir şekilde denetlenmesini onların sorumluluğuna vermişti. Filistin limanı olan Hayfa İngiltere'ye, Fransız kontrolünden bağımsız alternatif bir rota sunuyordu ve dolayısıyla Filistin mandası, İngiltere'nin ulusal enerji ihtiyacının güvence altına alınmasında yeni bir stratejik önem kazanmıştı.

Irak, Suriye ve Lübnan'ın günümüze kadarki kanlı tarihlerinin gösterdiği gibi, Sykes-Picot anlaşmasının gölgesi sadece Filistin'in üzerine düşmüş değildi. Su-

riye ve Lübnan'daki Fransız yönetimi nihayet 1946 yılında sona erdi, fakat ne pan-Arap milliyetçiliği, ne de Baasçılık Sykes-Picot mirasını aşmayı başaramadı.

Trajiktir ki, 2014 yılında Irak – Suriye sınırının iki tarafını kapsayan topraklarda İslam devletinin kuruluşunu açıkladığı ettiği video yayını ile, Irak El Kaidesinin eski başkanı Ebu Bekir el-Bağdadi 'Sykes-Picot Antlaşmasının Sonunu' ilan etmiş oldu. Gerçekten, Usame bin Ladin'in halefi Eymen el-Zevahiri'nin, kuvvetlerini Suriye'den geri çekip sadece Irak'ta toplamaya emrine karşı el-Bağdâdî küçümseyerek , 1916 yılında "kâfirlerin" anlaşmasıyla yaratılmış olan yapay sınırı tanımadığı cevabını verdi.

İslam Devleti'nin doğuşu, Ortadoğu'da İngiliz emperyalizminin feci sonuçlarının en son ve en canlı hatırlatıcısıdır. 2005 yılında, Irak'ın ABD önderliğindeki işgali kontrolden çıkarken, CIA, Sünnilerle Şii-ler arasındaki mezhep çatışmasını kışkırtma kararının, Batı'nın Afganistan'da daha önceki müdahalesi sonrasında yaşananlardan çok daha ölümcül bir 'geri tepme'ye neden olacağı uyarısını yapmıştı. Kuşkusuz şimdi, Irak, Suriye ve daha geniş bir bölgede yaşayan halklar ülkelerinde inanılmaz düzeyde şiddetle ya da yurt dışında giderek daha da umutsuz bir hale gelen sığınacak bir yer arayışlarıyla, mülteci olarak hayatlarını tehlikeye atmaktadırlar. Londra, Paris, Madrid ve Brüksel'deki cihatçı saldırılar, Avrupa için, Ortadoğu'da bizim emperyalist savaşlarımızın etkisi altında kalanların yaşadığı süregelen dehşetin hatırlatılmasıdır.

George Santayana'nın ünlü sözüyle, "geçmişi hatırlamayanlar, onu tekrarlamaya mahkumdurlar." Gerçekte, İngiltere'nin emperyalist geçmişinin olumsuz sonuçlarına maruz kalmış olanların, kendi tarihlerinin hatırlatılmasına gerek yoktur çünkü her gün bunun sonuçlarını yaşamaya mahkumdurlar. İngilizlere, Orta Doğu'da ve dünya genelinde yaptıkları müdahalelerin insan maliyetinin ve ayrıca bizim başlattığımız savaşlardan kaçan herkese sığınacakları bir yer sağlamanın mutlak sorumlulukları olduğunun hatırlatılması gerekir. Sykes-Picot anlaşmasının yüzüncü yılı başlamak için iyi bir noktadır.

Kaynak : Global Research, 16 Mayıs, 2016

Akdeniz Kimya Fabrikası'nda neler oluyor?

Lastik-İş bölge başkanı Zedin Yumlu ile konuştuk.

İşbaşı: Akdeniz Kimya'da neler oluyor?

Zedin Yumlu: 2013 yılında bu fabrikada işçilerin talebi üzerine örgütlenmeye başladık. İşçilerle görüştüğümüzde işçilerin ciddi sağlık sorunları vardı; aldıkları ücret yetersizdi. Ayrıca Fabrika tam bir askeri disiplin ile çalıştırılıyordu. İşçiler bu türden şikayetleri üzerinden bizlerle bağlantı kurdular ve örgütlenmeye başladık. Ancak geçen yıl Ocak ayında örgütlenme faaliyetlerinin farkedilmesi sonucu 13 işçi arkadaşımız işten atılmıştı. Lastik-İş Sendikası işten atılan işçi arkadaşları sahiplenerek dava açılmasını sağlamıştı ve bu dava 28 Nisan 2016'da sonuçlandı. Yargı kararına göre işçilerin iş başı yapması gerekiyor. Ancak işverene defalarca çağrı yapmamıza rağmen bu konuda hâlâ bir sonuç alabilmiş değiliz.

İşbaşı: Bu eylemlilik sürecine işverenin olumsuz tutumu üzerine mi başladınız?

Zedin Yumlu: Hayır arkadaşlarımız işten atıldıktan sonra gerçekleştirdiğimiz açık eylem biçimlerini değiştirerek devam ettik. Servislere gizlice girerek bildiriler dağıtıldı. Yine soyunma kabinlerinde 'Sendikalı ol anayasal hakkını kullan!' başlıklı bildiriler konuldu. Her ay sendika olarak fabrika önünde düzenli eylemler gerçekleştirildi. Biz eylemlilik sürecini geliştirdikçe Akdeniz Kimya yönetimi de baskıları artırdı. Servis araçlarının giriş çıkışı eskiden fabrika önünden yapılırken şimdi fab-

rika içerisinden işçiler, servis araçlarına bindiriliyor. İşçiler işe girerken sıkı aramalara tabi tutuluyor. Sonuç olarak işveren her türlü pervasızlığı gösteriyor.

İşbaşı: Bilindiği üzere Lastik-İş Sendikası'nın yine OYAK'a bağlı kuruluş olan benzer fabrikalarda örgütlü olduğunu biliyoruz. Oradan bir baskı ve dayanışma eylemleri sağlanabildi mi?

Zedin Yumlu: Lastik-İş sendikası olarak o dönem toplu iş sözleşme sürecinde olan yerlerde görüşmeleri tıkayarak destek eylemleri yaparak bir kısım adım attırmaya çalıştık. Bu dönemde görevden alınan birkaç genel müdür oldu, ancak her yeni gelen müdür ile yeniden uğraşmak zorunda kaldık. Bu nedendir ki şu an sürdürdüğümüz eylemliliği "Akdeniz Kimya işçileri işe dönüş hakkını kazandı, İşverenin kötü niyeti ortaya çıktı" şiarıyla yapmakta-
tayız. Biz şunu söylüyoruz: Akdeniz Kimya işçisi, onurlu namuslu bir işçidir. Sendikalı olmak suç değildir, yasal bir hakkımızdır.

İşbaşı: Bilindiği üzere Akdeniz Kimya Fabrikası'nın bir patronu yok. Fabrikanın sahipleri Oyak'a bağlı diğer şirketler. Bu anlamda şirket neredeyse genel müdürler üzerinden yönetilen bir şirket imajı veriyor. Bu durumu nasıl görüyorsunuz?

Zedin Yumlu: Bir OYAK kuruluşu olan Akdeniz Kimya Fabrikası'nın yabancı iş yerlerini de satın alarak büyüdüğünü biliyoruz. Fabrika "kârına kâr" katmasına rağmen işçiye hala düşük ücret verilmektedir. Gelen genel müdürler, fabrikanın sahibi gibi davranmaktadır-

lar. Yüksek kâr oranlarını garanti ettikleri için orada tutulduklarını düşünüyoruz.

İşbaşı: Çalışma koşullarının ağırlığından söz ettiniz. İşçi güvenliği ve meslek hastalıkları açısından durum nedir?

Zedin Yumlu: Evet çalışma koşulları ağırdır. İşçilerde uzun süreli çalışmalar sonucunda çeşitli meslek hastalıkları ortaya çıkmaktadır. Örneğin buradan işten ayrılan bir işçi, başka fabrikalarda iş bulmakta zorlanmaktadır. Kapitalistler işçinin hasta olabileceğini ve uzun rapor süreleri kullanacağını düşünerek işe almamaktadırlar. Akciğer hastalıklarında son bir yılda ciddi bir artış olduğunu biliyoruz. Bunu defalarca bildirmemize karşın herhangi bir önlem hala alınmamaktadır. Bu nedenle kötü çalışma koşullarına karşı mücadelemiz sürecektir.

Bu arada eylemci işçilerden. Saygın Ertalan: "Ben bir buçuk yıldır çalışıyordum. Ocak 2015' de iş kazasına sebebiyet verme iddiası ile işten çıkartıldım. Barret, koruyucu eldiven takmadığım gerekçesi ile iş akdimi fesh ettiler. Ancak benim çalıştığım yerde bunlara ihtiyaç yoktur. Çünkü ben büroda çalışıyorum. Asıl sebep sendikal faaliyet yürütüyor olmamdır. İşe iade davası açtık davayı kazandım. Burada beyaz yakalılarla beraber 800 kişi çalışıyor. Fabrika müdürünün işçilere baskısı çok fazla. Fabrika müdürü bizi polise şikayet etmiş. Ancak hala buradayız direnişe devam ediyoruz."

Daha sonra işçiler, "sendikalı olmak haktır.", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "Baskılar bizleri yıldırma-
maz", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını atarak eylemi sürdürdüler.

Eyleme Dev- Turizm-İş ve Genel-İş Sendikası İzmir şubeleri de destek verdi.

Devletin Kürt Halkına Saldırısı ve İşçi Sınıfına Yansıması

HDP'nin 7 Haziran genel seçimlerinde yaklaşık %12.3 le seçim barajını aşarak 80 milletvekili ile parlamentoya girmesi hükümet ve cumhurbaşkanı'nın isteyerek ve bilinçli olarak savaşı tırmandırmasıyla Kürt halkı öz savunmaya geçerek özyönetim ilanı ile birlikte direnişe geçmiştir. T.C Suriye'deki taşeron örgütleri olan İşid, El Nusra ve Fetih örgütü üzerinden ilk olarak Urfa/suruç saldırısıyla başlayan kitlesel katliamları Ankara katliamıyla adeta Kürt halkına siyasi hareketine ve sosyalistlere gözdağı verme sindirme amacıyla önlem almayarak dolaylı ya da doğrudan bu katliamların tarafı oldu. T.C hükümeti. Amed'in Sur ilçesinde Cizre de Silopi'de ve Nusaybin'de başlatılan sokağa çıkma yasağıyla birlikte en seçkin savaş birliklerini devreye sokarak (JÖH, PÖH, Bordo Bereliler vb.) ağır silahlarla 90 gündür sur ilçesine girmeye çalışıyorlar. Aynı biçimde Cizre ve Nusaybin'e girebilmek için çocuk, yaşlı, hamile kadın ayrımı gözetmeden katliamlar yapmış en son bilindiği üzere Cizre de bir binanın bodrumun da mahsur kalan aralarında yaralılarında olduğu insanları benzin dökerek vahşice katledip direnişe devam edenleri korkutmak ve direnişi kırmak istemiştir.

T.C devleti kuruluşundan bu yana halkların, işçi sınıfını ve alevilerin kat-

li üzerinden kendisini var ede gelmiştir. Asgari tarih ve sınıf bilinçli işçiler devletin yaptığı katliamların ekonomik siyasal analizini yaparak bir sonuca varabilir. Nedir bu sonuç ? Bu savaş ve katliamlar sermaye sınıfının ve onun devletin çıkarları için yapıyor. Bu savaş başlatan ve sürdüren burjuvazi ve devleti olmasına karşın yoksul emekçi ve işçi çocukları cepheye / ateş hattına sürülüyor. Her ulustan işçiler fabrikada hep birlikte sömürülüyor. Ekmeğini kazanmak için emeklerini satıyorlar.

Bizim olmayan bu savaşlarda savaşa sürülerek fabrikada birlikte çalıştıkları sınıf kardeşleriyle birbirlerini boğazlıyorlar, bunu yapmaya zorlanıyorlar sermaye devleti eliyle. Havuz medyası olarak adlandırılan burjuva medya ile gerçekler manipüle edilerek milyonlarca işçi emekçiye servis ediliyor yalan haberler. Ve her asker ölümlerinde radyolardan milliyetçi duyguları kabartan yayınlarla işçilerin algılarıyla oynanarak devletten taraf olmaları dayatılıyor bilinçlerine. kafalarına vura vura şovenizm zehiriyle beyinler kirletiliyor. Vatan millet sakarya nidalarıyla kürt halkına topyekûn bir pogrom örgütleniyor mit, it eliyle.

Kapitalist devlet işçi sınıfının sınıf bilinci edinmesini ve siyasal mücadele vermesini istemez. Sınıfın toplumsal

sorunlarının çözümüyle ilgilenmemesi içindir ki yıllık bütçesini belirlerken en büyük payı Diyanet'e, TSK ve Polis teşkilatlarına ayırır. Biriyle işçi sınıfının ve emekçi halkların ahlaki değerlerini çürüterek ruhunu teslim alır, diğeriyle de zor araçları devreye sokarak dirençlerini kırar. Fabrikadaki işçi arkadaşlar da çoğunlukla devletin terör / terörist dilinden etkilenerek kendilerinin olmayan bu savaşta devleti destekler, hakları için mücadele eden kürt halkının mücadelesinin karşısında yerini alır. Savaşta ölen asker ve polislerin evlilikleri, nişanlılıkları ve çocukları üzerine demagogilerle şovenizm zehirini yaymak için birer araç olarak kullanan burjuva medya savaşta ölen direnişçi gençler için ise "vatan haini" "kalles" vb. dili kullanır..

Öyle ki "sol" demokrat diye bildiğin arkadaşlar bile şovenizm zehrine kapılmış devletin çıkarlarının savunucusu oluyor. Evet bütün sorunlarımızın kaynağı ve nedeni özel mülkiyete dayalı kapitalist üretim biçimi ve onun koruyucusu olan T.C devletidir. 1977 1 Mayıs'ında da işçi sınıfımızı katleden bu devlettir. İşçi sınıfının örgütlü kitlesel mücadelesinden korkan devlet katliamlarla bu mücadelenin önünü almak için böyle bir katliamı yapmıştır. Maraş'ta, Çorum, Sivas ve Gazi mahallesinde alevilere karşı katliamları örgütlemiş ve uygulamıştır. Gazi mahalesinde kı-

raathaneyi tarayarak alevi bir dedenin öldürülmesi olayına karışan Osman Yıldırım bizzat itiraf etmiştir. Amaç yine Alevi-Sünni çatışması yaratarak işçi sınıfının ve emekçi halklarının birlik içinde faşist sermaye devletine karşı mücadelesini engellemek, suni/yapay ayrımlar yaratarak işçilerin birliğini bölmektir. Kurdistan sorununun çözümü konusunda halklar arası çatışmaları derinleştirerek, milliyetçiliği kışkırtarak Kürt halkının mücadelesi engellenmek isteniyor. Dünyanın diğer kapitalist-emperyalist ülkelerinde olduğu gibi işbirlikçi T.C devleti işçi sınıfının ve emekçi halkların iktidar mücadelesini ırk, din, mezhep ayrımını yaratarak güçsüz düşürecek ve böylece ezebilecektir. Bizler şairin dediği gibi "kız alıp vermişiz/tavuklarımız karışmış birbirine" halklar arasında hiç bir sorunumuz olamaz çünkü fabrikada atölyede birlikte çalışıyorsa, kölelik sisteminde açlık sınırının altında yaşıtıyorsak bizim birbirimizden farkımızın olmadığı gibi kurtuluşumuz ve gerçek anlamda özgürlüğümüz bu emek gücü sömürsüne dayalı kapitalist düzenin yıkılmasında yerine ise toplumsal üretimin temel alındığı sosyalizmde mümkün olacaktır. Devletin milliyetçiliği yayararak bizleri bölmeye karşı cevabımız; Halklar Arası Savaş ve Sınıflararası Barışa HAYIR !. **İstanbul'dan bir işçi**

Süleyman Deprem

Çok Geç Olmadan Terolara Sahip Çıkılmalı!

İşbaşı: Sevgili Can Süleyman Deprem, Maraş topraklarının, Alevi/Kızılbaş kültürünün yetiştirdiği dedelerdensiniz. Söyleşiye başlamadan önce kendinizi bize tanıtır mısınız?

S. Deprem: Bendeniz, 1952 doğumlu Maraş/Elbistan/ SİNEMİLLİ Ocağı merkez köyü Kantarma'dan, Rıza De-de'nin 3. oğluyum. 64 yıllık yaşamım, halkım gibi sistemin darbeleri saldırıları ve yasakları ile geçti. Gazi Antep Eğitim Enstitüsü'nden 12 Eylül 1980 Darbesi yüzünden diploma alamadım. Birçok saldırıdan kıl payı kurtuldum. Tesadüfen yaşıyorum. Emekliyim.

İşbaşı: Maraş Terolar bölgesi, önemli tarihi Alevi/Kızılbaş yerleşim yerlerinden biridir. Bölge topraklarında önemli tarihi olaylar yaşanmış, tarihi kişilikler yetişmiştir. Yaşanan önemli tarihi olaylar ve yetişen tarihi kişiler hakkında kısaca bizi bilgilendirir misiniz?

S. Deprem: Maraş-Antep-Malatya ortak havzası tarihi geçmişten bu yana yoğunlukla Alevilerin yaşadığı bir bölgedir. Bu bölge tarihi geçmişinden bu yana Türk-İslam Asimilasyonunun imha saldırılarına maruz kalmış bir bölgedir. Aynı zamanda çok büyük Alevi Direnişlerine sahne olmuştur. Efsanevi yol önderlerinden Kalender Çelebi, Baba İlyas ve Şah İsmail bu bölgenin önemli Direniş ve yol önderleridir. Ancak tüm bu direnişler kanla bastırılmış ve her dönemde en az 50-100 bin Alevi katledilmiştir. Son Çaldıran Savaşı'nda Şah İsmail'in yenilmesiyle beraber bu havzada tüm Aleviler katledilmiştir.

1527'de Kalender Çelebi ve on binlerce Alevi katledildi. (Sivas dolaylarında başladı, tamamı kılıçtan geçirildi.)

1598'de Alevi önderi KaraYazıcı ve binlerce alevi katledildi. (Karaman, Amasya ve Urfa yöresinde yüz bin dolayında Alevi katledildi.)

1967'de Elbistan'da Alevilere ait tüm işyerleri yakıldı, yıkıldı, katliama giriştiler.

1978'de Maraş katliamında yüzlerce Alevi katledildi. Allah Allah deyip hamile kadınları bıçakladılar, çocukları ellerinden ağaçlara çivilediler.

1978'de Malatya'da Alevi'leri katlettiler, iş yerlerini yakıp, yıktılar.

İşbaşı: Bölgede Kürt kökenli Alevilerin/Kızılbaşların yoğun olduğu dik-

katleri çekmektedir. Bu yoğunluk burjuva egemenlik sistemini rahatsız etmiş olabilir mi?

S. Deprem: Alevilik ve Aleviler, İttihat Terakki'nin ve T.C'nin Anayasasında, ne inanç olarak ne de halk olarak yoktur.

Alevilerin temel felsefesi RIZA KENTİ- ORTAK PAYLAŞIM- ÖZ YÖNETİM ve ÖZERKLİK üzerinedir. Bu kural Aleviliğin ana kuralıdır. Neolitik dönemden bu yana böyledir.

T.C.'nin ana felsefesi; Osmanlı'dan bu yana süregelen TALAN-SÖMÜRÜ-İMHA-İNKAR kuralına dayanmaktadır. Belirli bir azınlığın zorbalığı ile devleti elde tutma kuralıdır. Kapitalist devlet anlayışı bunu gerektirir. Osmanlı'yı yöneten tüm padişahlar, Türk ve Müslüman olmayan 'cariye' çocuklarıdır. T.C. Devleti'ni yönetenlerin hemen hepsi devşirme olup çoğu Türk değildir. Türklüğün ana felsefesinin mimarlarından birisi de Ziya Gökalp denilen bir devşirme Kürt'tür. T.C. Türklüğü diğer Türk devletleri ve halkları gibi Türklüğe de benzememektedir. Moğol, Kazak, Azeri Türkleri T.C. Türkçesini kendi ülkelerinde yasaklamıştır.

İnançsal anlamda T.C.'de Sünni İslam Mezhebi esas alınmış, diğer inanç ve mezhepler yok sayılmıştır.

Hal böyle olunca, diğer halklar ve inançların kendilerini yasal güvenceye almaları için mutlak bir mücadele göstermeleri zorunludur. Başka yolu yoktur.

Maraş-Malatya-Antep havzası tarihinden bu yana Alevi mücadelesi ve Alevi kıyımı ile ün yapmış bir bölgedir. Bunun için burası sistem tarafından Dersim, Çorum, Koçgiri gibi pilot bölge olarak seçilmiştir. Bu bölgede etkin olan Sinemilli Aşireti ve aynı ocak adını taşıyan SİNEMİLLİ OCAĞI 12 Mart 1970'e kadar nerdeyse Devletle hiç bağ kurmamış ve sisteme entegre olmamıştır. REYA HAK ve EN EL HAK felsefesinin tavizsiz koruyucuları olmuşlardır. Her 10 yılda bir darbelerle geriletilmesi başarısız olan Aleviler, dönem dönem toplu imhalarla tabi tutulmuşlardır. 12 Eylül 1980 döneminde iç ve dış sürgünlerle bu bölgede fazlasıyla Alevi kendi yurtlarından ve yerlerinden sürgün edilmiş, yaşam alanları, yazın birkaç gün özlüm giderilecek Baba yurtları konumuna getirilmiştir. Sivri-cehöyük (Aşağı Terolar) Köyü'ne Suriyeli sığınmacıların yerleştirilmesi ka-

rarı ince hesaplanmış bir uygulamadır. Bu tamamen o bölgenin Alevilerden temizlenmesi amaçlıdır. Sessiz kalınır-sa sıra diğer Alevi yerleşim alanlarına gelecektir; bu kesindir.

İşbaşı: En son 1978 Maraş katliamı sonrasında Alevilerin/Kızılbaşların büyük bir bölümü Maraş'tan zorunlu olarak göçmek zorunda kalmışlardı. Burjuvazinin en 'has' hükümeti olduğunu kanıtlayan AKP hükümeti, Alevileri/Kızılbaşları bölgeden göç ettirmekle ne yapmak istiyor? Yeni bir Maraş katliamı ve göç dalgası yaşanmaması için Aleviler/ Kızılbaşlar ne yapmalıdır?

S. Deprem: Yapılması gerekenler;

1-Aleviler olarak amasız, fakatsız topraklarımıza sahip çıkmalıyız. Bedeli ne olursa olsun ödemeyi göze alarak.

2-İlerici Demokrat ve Sosyalistler dün nasıl "Hepimiz Ermeniyiz" diyerek toplumsal muhalefeti geliştirdiyse bugün de "Hepimiz Aleviyiz" diyerek destek sunmalıdır.

3-Haksız saldırılar karşısında Öz savunma bir haktır. Mutlaka değerlendirilmeliyiz.

İşbaşı: Ayrıca sizin de yöneticisi olduğunuz gibi birçok Bektaşî/Alevi/Kızılbaş dernekler, derneklerin üst örgütlenmesi federasyonlar ve vakıflar

bulunmaktadır. Bektaşî/Alevi/Kızılbaş Hareketi'nin, Maraş Terolar bölgesinde AFAD tarafından yaptırılan IŞİD, El Nusra Cephesi türü örgütlerin mobilize edileceği ve Alevilere/Kızılbaşlara bir baskı unsuru olarak kullanılacağı kampanya yönelik tepkilerini, tavırlarını yeterli buluyor musunuz?

S. Deprem: Ne yazık ki yeterli bulmuyorum. Bu bir yurtsuzlaştırma, kimliksizleştirme ve eritme yok etme girişimidir. Bunun karşısında tüm varlığımızla toplumsal bir tavır göstermezsek, yaşam hakkımız, "kendimizi inkâr etsek bile" kalmaz. Bu bir toplu imha ve soykırım hareketidir. Faşizmdir.

